

Der heimkehrende Soldat

a

Es rit - ten drei Rei - ter zum To - re hin - aus, a - -
 Feins - lieb - chen das schau - e zum Fen - ster hin - aus, a - -

b Langsam

Als der Gross - va - ter die Gross - mut - ter nahm, da war der Gross - va - ter ein

c

E ha no vø - re so ly - stig ein Fyr, ha
 Pok - kern sjøl kun - na knaft høl - dø Styr paa

d

Til Lyk - ke Brud med Je - res Brud - gom saa kjæ - re, Til
 Til Lyk - ke med alt hvad i faa af Vor - her - re, Og

e

Stor - mæg - tig - ste Her - re! som Al - ting an - ret - ter Paa
 Som Him - le - ne o - ven - til tryg - ge - lig sæt - ter, Hvor

f Samtale imellem en Lærer og Tilhører

T. : Vel op - ly - ste Læ - re - me - ster! Un - der - vis
 L. : Er det Kund - skab, som dig re - stér? Er Van - vit - - -

g Samtale imellem Kong David og Profeten Nathan

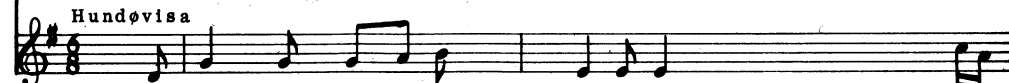

D. : Na - than! kan du vel er - fa - re Om det gaar
 N. : Paa dit Spørge - maal kan jeg sva - re? En Del hand - - -

h Sarras

i Hundøvisa

Min ves - lø Hund har me so kjær, so -
 Han trast paa - Ti - men fæ - ri æ o
 Hvor saa - re li - det skal der til, for
 Et mun - tert Sind, en Pi - ges Smil, en

de!
de!

und wenn es denn soll ge-schie-den sein,

Brøu - ti - gam. Und gam.

e me; At fraa Vøg - gun so ha e no spøkt me

Lyk - ke med Kro - ne og Krands, Ud - bred di - ne Hæn - der til fat -
vær u - di Hu - set en Glands.

me - ster - lig Maa - de og Vis, Som dan - ne - de Jor - den Og sat - te
de skal for - kyn - de din Pris,

mig i Guds Ord! T.: Ja paa Lær - dom er
tig - he - den stor?

i Lan - det ret? D.: Li - der No - - - gen
ler gan - ske slet.

D.C. col rep.

snart e paa en kal - la Ner e æ bur - tø syr - jl han
me te Fo - te fæl - le.
lyk - ke - lig at væ - re, En Hyt - te som mig skju - le kan,
Ven som gjør mig Æ - re.

a
so reich mir dein gol-de-nes Rin-ge-lein!

b

c
o spelt o hun-dre-de ly-stig-nø Be-lat-ter seet, ja

d
ti-ge Stæn-der, Hjælp træn-gen-de Kvin-de og Mand. Bed

e
i Or-den Mang-fol-digt, som vi ei for-staar, Det

f
jeg blind. L.: Har du et lær-vil-lig Sind?

g
Vold og Ve? N.: Vis-se-lig de Fat-ti-ge.

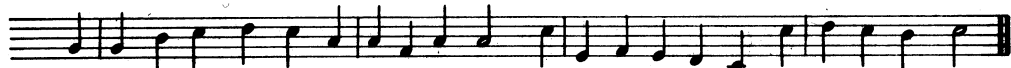
h

i
o vil kje e-ta no-kor grand. Min
sundt Brød og Kil-dens kla-re Vand, saa

69j

Ak Her-re Gud Fa-der i Him-me-lens Ri-ge Som Al-ting har skabt og i Him-me-len bor.
Jeg ved du bedstkjen-der min Van-dring i Li-ve, Til dig vil jeg be-de, din Naa-de er stor.

Jeg ved du bedst kjen-der min Nød og min Trang, Ak Her-re Gud Fa-der gjør Ti-den ei lang.

70

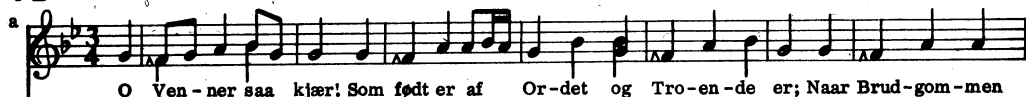

O Du skjøn-ne Ung-doms Aar, Som saa has-te-lig bort-gaar; Jeg tænk-te at sprin-ge paa

Ro-ser og Lil-jer, Men Ver-den med-fø-rer ei saa-dan-ne Kaar.

71

O Ven-ner saa kjær! Som født er af Or-det og Tro-en-de er; Naar Brud-gom-men

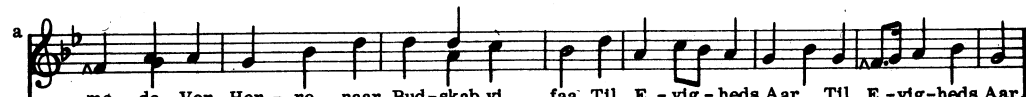
O Ven-ner saa kjær! Som født er af Or-det og Tro-en-de er; Naar Brud-gom-men

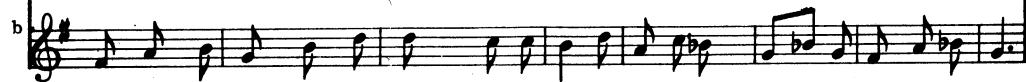
kom-mer mon fær-dig vi staa? Mon Ol-ie vi ha-ve og gla-de frem-gaa At

kom-mer mon fær-dig vi staa? Mon Ol-ie vi ha-ve og gla-de frem-gaa At

mø-de Vor Her-re, naar Bud-skab vi faa Til E-vig-heds Aar, Til E-vig-heds Aar.

mø-de Vor Her-re, naar Bud-skab vi faa Til E-vig-heds Aar, Til E-vig-heds Aar.

72

O kjæ - re Sjel din Je - sus staar nu for din Hjer - tens Dør, O se han dog i
Med Læng - sel ef - ter dig han gaar, O hør hans Stem - me hør.

Øi - et ind, Det fuldt af Taa - rer staar. Han si - ger: Kom - mer Ven - nen min, her le - ges di - ne Saar.

73

Naar mit Øi - e, træet af Møi - ø, mørkt og vaadt af Taa - re - Regn, Ser med Læng - sel fra

Hel - lig - Aand, O Him - mels - lu - e, Kom og tænd mit Hjer - te an, At jeg klar - li - gen

sit Fæng - sel Op mod Sa - lems bli - de Egn: O, hvor søv - der da min Ve Ba - re ved der - op at se.

kan sku - e Je sus som min Frel - ser - mand, Dig at el - ske Je - sus kjær, Er hvad jeg mig øn - sker her.

74

For Guds Folk er Hvi - len til - ba - ge, I Him - me - lens aa - li - ge Hjem, Bag Træng - se - lens sky - ful - de

Da - ge; En Hvi - le - dag ven - ter paa dem.

75

Hjert - els - ken - de Ven - - ner i Chri - sto saa kjær Nu maa vi fra - -
Mit Kald mig ud - for - - drer, se Ti - den er nær, Jeg vid - re i

Hjert - els - ken - de Ven - - ner i Chri - sto saa kjær Nu maa vi fra -
Mit Kald mig ud - for - - drer, se Ti - den er nær, Jeg vid - re i

O Sjø - le som e - - re af Syn - den op - vakt Og som ha - ver
O bed kun til Her - ren om Bl - stand og Kraft Til dag - lig i

a
skil - les hver - an - dre, Gud Fa - der i Him - len
Ver - den maa van - dre,

b
skil - - les hver - an - dre, Gud Fa - der i Him - len han le - der mig frem,
Ver - - den maa van - dre,

c
seet E - - ders Vaa - de! De gjer - ne maa smig - re, be - spot - te og le,
Kam - pen at vaa - ge.

a
han le - der mig frem, Han væ - re hos E - der til - ba - ge i - gjen,

b
Han væ - re hos E - der til - ba - ge i - - - gjen,

c
Men tro mig, o Sjæl at det al - drig bør ske,

a
O Frel - ser min Bøn du frem - bæ - re.

b
O Frel - ser min Bøn du frem - bæ - re.

c
I E - vig ved - va - ren - de Glæ - de.

Er det ø - de og mørkt og koldt i dit Hjer - tes Hus, Da er Je - sus al Ver - dens Lys,
Fin - der ik - ke du Fred og Ro her blandt Sten og Grus,

ei gaa - et op der - in - de. Ti der han faar ly - se ind Kan Fred og Ro man fin - de.

77

O lev da vel, I Ven-ner kjær. Glem al - - dri - gen din
 Frel - ser, hvad han har lidt paa Jor-den her for al - le vo - re
 Syn - der! O kjæmp og strid for Kro-nen! Thi ser du ei hvor
 skøn den er? At bæ - re Sei - ers-pal-men der! Da blev Alt Støv paa Jor-den.

78a

Je-su, din sø - de For - e - ning at sma - ge Læn - ges og træn - ges mit Hjer - te og Sind;
 Riv mig fra alt det, mig hol - der til - ba - ge, Drag mig i dig, min Be - gyn - del - se, ind!
 Vis mig ret klar - lig min Jam - mer og Møi - e, Vis mig For - dær - vel - sens Af - grund i mig,
 At sig Na - tu - ren til Dø - den kan bøi - e, Aan - den a - le - ne kan le - ve for dig.

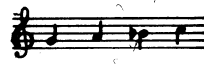
78b

Je - su, din sø - de For - e - ning at sma - ge Læn - ges og træn - ges mit Hjer - te og Sind;
 Riv mig fra alt det, mig hol - der til - ba - ge, Drag mig i dig, min Be - gyn - del - se, ind!
 Vis mig ret klar - lig min Jam - mer og Møi - e, Vis mig For - dær - vel - sens Af - grund i mig,
 At sig Na - tu - ren til Dø - den kan bøi - e, Aan - den a - le - ne maa le - ve for dig.

Ovenstående regner med en leikskala:
 x = svevende toner

men virkelig tonehøjde:

Job var en gud-fryg-tig Mand, taal-mo-de-lig, Hans Li-ge var ik-ke i
 Ø-ster-land. Gud laa-ner og ta-ger og gi-ver i-gjen saa ri-ge-lig.

79b

Job var en Gud fryg-tig Mand, taal-mo-de-lig. Hans Li-ge var ik-ke i
 Ø-ster-land. Gud laa-ner og ta-ger, hand gi-ver i-gjen saa ri-ge-lig.

80

a For-lor-ne Sjæl som van-drer her saa fjernt i-fra sit Hjem. I Him-len Fe-sten
 b Man kan ei Møi-e og For-trød i Ver-den gaa for-bi. Det maa jeg og be-

a fær-dig er og by-des og til dem. Jeg vil ei her
 b kla-ge mig, jeg kan ei hel-ler fri. Men-ne-ske-ne vil raa-de mig at kom-me dit at bo

a i Hun-gers-nød i frem-med Land for-gaa, for-gaa, i Fa-ders Hus er nok af
 b Hvor jeg skal

a Brød for Tje - - ne-re og-saa.
 b le-ve al min Tid i An-gest og U-ro.

81

Aa, at jeg vel var kom-men hjem fra dis-se Ør-ke-nens Hyt-ter.
 Aa, var jeg lyk-ke-lig naad dit frem hvor jeg min Van-drings-stav byt-ter.
 Sta-ven og Sver-det læg-ges ned, Pal-men jeg faar i de-res Sted. Aa, hvor jeg stun-der det ef-ter.

82

Kjæ-re Ven-ner, Guds Ud-valg-te, I, som nu i Sor-gen gaar, Og som læn-ges ef-ter Hvi-le
 Og det ret-te Sab-bats-aar. Vær taal-mo-dig kun en Stund, snart vi sku-er Fri-heds Lund.

83

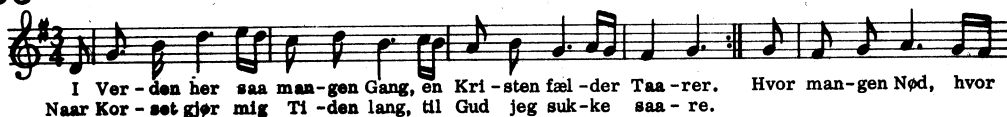
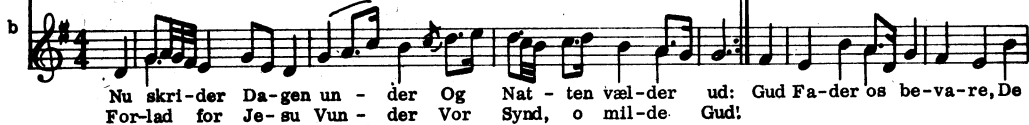
a Das ist un-be-schreib-lich, wie uns Je-sus liebt Thuns doch gu-te
 und es ist un-gläub-lich, wie man ihn doch übt.
 b Her-lig-he-dens Her-re! Lad mig sted-se fær-dig staa, At jeg naar du
 Og med Hjer-tens Læng-sel, Dig hen-gi-ven ven-te paa,

* i enkelte tyske varianter

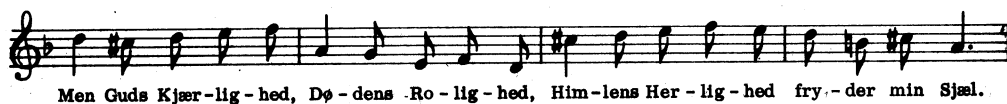
a Kin-der, die sein Her-ze sehn, Und nicht mehr wie Sün-der un-term Flu-che stehn.
 b kom-mer, Fær-dig fin-des maa,. Og med de Ud-valg-te Til dit Bryl-lup gaa.

84

Den sig-ne-de Dag som vi nu se Med Bli-de til os op-kom-me, Den ly-se af Him-len mer og mer, Os
 al-le til Lyst og From-me, Det kjen-des paa os som Ly-sets Børn, At Nat-ten den er nu om-me.

87a GREV GRIFFENFELDS VISE

Ver-dens Sølv og Guld, Er kun Støv og Muld, Og er In-gen huld u - di Jor-dens Land;
 Daa-rer er de der paa Gul-det mon' byg-ge, Thi det er i-del vand-strøm-men-de Bund;
 Rig-dom den reg-nes dog ik-kun for Skyg-ge Og om et Li-det saa gaar den i Grus.

a
 Der lie - ben Son - ne Licht und Pracht hat nun den Lauf voll - -
 Die Welt hat sich zur Ruh ge - macht; thu Seel, was dir ge - -

b
 Se So - lens skjøn - ne Lys og Pragt Har ført sit
 Sig Ver - den har til Hvi - le lagt, Tænk Sjel hvad

c
 Se So - lens skjøn - ne Lys og Pragt Har ført sit Løb
 Sig Ver - den har til Hvi - le lagt, Tænk Sjel hvad dig

d
 Der lie - ben Son-ne Licht und Pracht hat nu den Lauf voll-
 Die Welt hat sich zur Ruh ge-macht; thu Seel, was dir ge -

a
 füh - ret; tritt an die Him-mels - thür und singt ein Lied
 büh - ret;

b
 Løb til En - de, Træd hen for Him - lens Dør, Din Sang der - for
 dig mon hæn-de!

c
 til En - de, Træd hen for Him-lens Dør, Din Sang der - - for
 mon hæn - de!

d
 füh - ret; tritt an die Him-mels - thür und singt ein Lied da-
 büh - ret;

88¹¹

a da - für; lass dei - ne Au - gen, Herz und Sinn auf Je - sum sein

b op - før. Lad di - ne Øi - ne, Hu og Sind Paa Je -

c op - før. Lad di - ne Øi - ne, Hu og Sind Paa Je - sum

d für; lass dei - ne Au - gen, Herz und Sinn auf Je - sum

a ge - rich - tet hin.

b sum væ - re ret - tet ind.

c væ - re ret - tet ind.

d sein ge - rich - - tet hin.

88.

Se So - lens skøn - ne Lys og Pragt Har ført sit Løb til En - de, Sig Ver - den har til

Hvi - le lagt, Tænk Sjæl hvad dig mon hæn - de! Træd hen for Him - lens Dør, Din Sang der -

for op - før. Lad di - ne Øi - ne, Hu og Sind Paa Je - sum væ - re ret - tet ind.

a
 Hvor il - de dog af Synds - be - gjær Et Ver - dens Barn kan blin - des! Og Mam - mon den skal
 Den san - de Vis - dom Kri - stne er: At Je - su Ven - skab vin - des,

b
 Jeg slet af - klædt for - la - der her Al Ver - den med min Ei - e,

a
 bru - ges saa At glad Guds Ven - ner mø - des maa, Naar de i Him - len fin - des.

b
 Men o - ver - klædt jeg bli - ver der Naar jeg er reist af Lei - e.

89c

Kom, Men - ne - ske at sku - e mig, Du er, jeg var i Li - ve, Paa Jor - den har jeg lig - net dig,
 Hvad jeg er skal du bli - ve, Jeg for - ud gik, mig føl - ger du,

Tænk der - for ei i Sind og Hu At du kan Dø - den vi - ge.

90

BRUDESANGEN

a
 Kjøgemesteren: Giv mig Lyd saa vil jeg sjun - ge Brud - gom - men en Æ - -

b
 Nu se - es vi her ik - ke mer Før Dom - mens sto - re Sam -

a
 res - sang. Brudesvenden: Jeg har og - saa Maal og Tun - ge,

b
 ling sker, Hvor hver sin Løn mod - ta - ge. O lyk - ke - lig er og en - hver

a
sva - re vil jeg dig en-gang.

b
som tro - li-gen ha - ver stri-det her, Saa det til ham kan he-de: Gak ind i e-vig Glæ-de!

a
Kj.: Hvor-med stein-mer du da i? Br.: Bru-dens Dyd med Har-mo-ni. Kj.: Se vor Brud-gom han er

a
dy - dig, som er sagt om Ab - ra-ham. Br.: Da er hun som Sa - ra ly-dig, gjø-rer ei sin Her-re Skam.

91 AFSKJE-VERS I BRYLLAUPO TREA KVÆLDN

Nu Gud ske Lov Al - ting er rig-tig, vi skil-les go - de Ven - ner her,
Nu er jeg ik - ke me-re plig-tig, og In - gen mig en Skil - lings Værd.

Nu har jeg her ei mer at gjø-re, Jeg vil nu til mit Hjem at gaa, og

Rei - se - klæ - der - ne paa - fø - re, og luk - ke Dø - ren til med Slaa.

Heilagviser

Kjempeviser

Ridderviser

Historiske viser

a Du - va sæt - tø se paa Lil - jan - qvist Gud at
 b Herr O - ler han kom sig från Tysk - land hem, Fa - ger
 c Aa Er - li - ne sad paa Baa - rom aa bränd, og Gud raa -
 d Sig - na lil - la tjen - te i ko - nun - gens gård, och de
 e Lind - or - men rin - ner sig åt far - stu - gan in: och de lek -

a raa - de, Ho syn - gø saa vak - kert um Je - sum Christ, Her - re
 b Mø! Han frå - gar nu ef - ter sy - ste - ren sin.
 c de, ho kjæm - te sit Haar saa Gul - le de
 d lek - te! Hon tjän - te der i åt - ta år.
 e te. Han sjun - ger så fa - gert um kä - ra - sten sin och de

a Gud sen - dø os sin Naa - de.
 b Ak - ta dig väl, Herr O - ler.
 c rainn, Her - re Gud sen - der os sin Naa - de.
 d De lek - te ba - de nåt - ter och i al - la si - na da - gar.
 e lek - te. De lek - te u - ti nåt - ter och al - la si - na da - gar.

a Der gjik tvæ Sy-sta burt mæ ei Aa, Lin-den, dei vil - dø vas - ka se

b Vend no att me din hør-pe-slått, Lin-din, no har eg so vondt i mitt ilt

a li - ka, dæ va daa, dæ va ei stolt Jom - fru mæ tvin - ga.

b hu - vu fått; det var då ei so stolt jom - fru megtvin-ga.

a Svein Sva - - - ne han van-drar al Væ - re um - kring der

b So - la er run - da-re end run - - - da - ste Hjul, og

c Den før-ste af vor Øv - rig - hed jeg her-om ta - le kan, saa

d En Vi - se vil jeg syn - - ge om Øv-rig - - - hed i - sær, d'en

e Det spel-der mod hin - an - - den en væl - - - dig Hær mod Hær, Gud

f Ja no e jo - la en - de o gle - in den e all

g En Vi - se vil jeg skri-ve om den Øv - rig-hed i - - - sær, d'æ

h Om Hel - ge-lands-mo - en jeg dikt-te vil en sang, om

102¹¹

a møt - tø dæ ho - - no ein li - ten Van - drings - mand.
 b eng - le er vak - re - re end al - le kre - a - tur
 c er de Fog-den Rog - - ge en li - den bi - ster Mand,
 d Mæng - de her i Val - - dres som gjør sig stort Be - svær.
 e hjæl - pe hver en Stak - - kar som kom - mer Kri - gen nær.
 f og al - la vå - ra gjen - - to e - ra fal - na i eit fall.
 g man - ge her i Val - dres som bru - ger det Ge - - vær:
 h ek - - ser - sis - tu - ren så tung og så lang,

102¹¹

a Hør du min li - ten Van - drar ko e vil seg - ja de, e
 b og maa - nen er hvi - de - re end sva - nen,
 c Han vel i Sa - gen døm - mer og in - gen Ting for - søm - mer, jeg
 d De ef - ter Fan - ten ja - ger, ja han - nem flaar og pla - ger, de
 e De spei - der mod hin - an - den som dy - ret ef - ter Rov, men vær - re er
 f Den fys - te ligg på lå - va, den a - re ligg o sø - va, den
 g De ef - ter Fan - ten ja - ger, de han - nem flaar og pla - ger, de
 h de sol - da - ter man - ge vil gjer - ne hø - re san - ge,

102^{IV}

a har no eit Spør - - maal so e vil spør - - - ja de.

b tor-den raa-ber høi - e - - re end tra - - - - - nen.

c me - re for min Skyld vil ta - le om den Mand.

d hur-tig Pen-nen fø - - rer, Be-ta - ling for hvert Ord.

e dog kri - gen end vil - de dyr i skov.

f tre - a ligg o ten - - kji paa den ho ei kan få.

g Pen-nen hur-tig fø - - rer, tar Be-ta-ling for hvert Ord.

h og fol - ket av leng - - sel og to - ne - nes klang.

102^I

Om Hel-ge-lands-mo-en jeg dik - te vil en sang, om ek-ser-sis-tu-ren så tung og så lang, de

sol-da-ter man-ge vil gjer-ne hø-re san-ge, fol-ke-t av leng-sel og to - - ne-nes klang.

102^J

Saa ban - ka jeg paa Dø - ra me min rø - maa - la Stok, Aa vil du ve - ra

Jen - ta mi saa luk - ker du mig op, og ha-ver du mig naa i Tan - ker og

Sind, Aa vil du ve - ra Jen - ta mi saa luk - ker du mig ind.

102 k

Det var i Ju - li Maa-ned et Or - der-bud-skab til os løb, at Lyt-man-den for -
 tal - te at Kon-gen han var død. Det sør-ge - lig for os al - le var: vi
 mis-ted li - ge - som vor Far; han for os skul-de syr - gle og gjø - re Sa-gen klar.

102 l

Til Fa-der vor at en - de, Da sjun-ge vi nu frit, Vi sjun-ger og be - kjen-de At
 Ri - get det er dit. O Gud! din Her-re - magt Er o - ver gan-ske Jor-den med Æ - re vidt ud-strakt.

102 m

Vor Brud-gom ei læn - ge nu bor - te vil bli-ve, O! kjø-ber dog Ol - je og tre-der paa Vagt.
 Ei me - re vor Chri-sten-dom lun - ken at dri-ve, Men al - tid at vaa-ge, som Je-sus har sagt.
 Staar bun - den om Len-der, med Sta - ve i Hæn-der, som de, der fra Ver-den hver
 Ti - me vil tre - de, Og ha - ste at fin - de den e - vi - ge Glæ - de.

103

a Min lodd falt mig lif - - lig, han ak - - tet mig tro
 b Ak sa - - lig, ak sa - - lig de Stun-der dog er,
 c Vort Liv her paa Jor - den er stak - ket og kort,
 d Je - sus du min Ven er ble - ven, jeg nu slip-per alt dig.
 Fat - tig us-sel, o-ver-gi - ven, du blot du er alt for mig.

a Og sat - te til tje - ne - sten skjønn i Guds bo; Han drog mig

b Naar vi kan for - sam-les som Søs - ken-de kjær' Om Or - dets

c Snart Af-te - nen kom - mer og vi fa - rer bort,

d Jeg har smagt hvad Ver - den skjæn-ke, af dens Glæ - -

a fra Ver - den, det er som en drøm,

b og Aan-dens op-li - ven-de Magt

c Ei Ver - den os me - re kan gav - ne, kan gav-ne O sig,

d de druk - ket ud, Men nu fri for Sorg og

a Jeg kys-ser o Je - - - sus, ditt klæ - - de - bons søm.

b At styr - ke hver - an - - - dre, som Her-ren har sagt.

c sig, sig hvor skal Sjæ - - len da hav - - - ne.

d Læn - - - ker Gud og Him - len, alt er mit.

103 e-f

e
f

Hav-de jeg nu Vin - ger lan - ge alt som den hvi - de Svan, saa skul-de jeg mig

f
En sko - ma - ker har jeg væ - ret, bo - et i Je - ru - sa - lem. Kri - stus ha - ver jeg

e
f

svin - ga hjem til mit Fø - de - land, til mi - ne Ven - ner kjæ - re, der øn - sker jeg

f
van - æ - ret, var en guds - be - spot - ter slem. Jeg stod med et barn på ar - men, som u - myn -

e
f

at bo, der øn - sker jeg at væ - ra, her har jeg in - gen Ro.

f
dig var og spedt. Rop - te høit, ja ut - av har - me: bort med den mis - de - der led.

104 GUTEN PAA FRIØRI

a
b
c
d

O hø - - gan - dø Him - mel o fal - - lan - dø Jord dæ køs - ta før ein Laus - kar

b
So - len er run - da - re end run - da - ste hjul, men - ne - sket

c
Du hø - gan - dø him - mel og du fal - lan - de jord! De køs - ta før ein laus -

d
Å hø - gan - de him - mel å fal - lan - de jord, det køs - ta

a
b
c
d

at le - va her paa Jor', at le - va her paa

b
raa - ber høi - - est af al - le kre - a - tur, maa - nen

c
kar å le - va her på jord, ja le - va her på

d
før ein ung - kar at le - va her på jord, at le - va her på

a Jor' n dæ O - raa ve - ra maa nær' n æl - ska den Ven, so' n

b er hvi-de - re end sva - - nen, tor - den raa -

c jo - - ra, u - stå - dig ve - ra må o elsk den

d jord, ein be - drø - va ve - ra må når ein el -

a al - - dør kan faa.

b ber høi - e - re end tra - nen.

c ves - le ve - nen du al - der kan få!

d ska den jen - ta ein al - der kan få.

104^e

En sør-ge-lig Vi-se jeg ha-ver op-sat alt om en li-den Pi - ge og en smuk Sol-dat, de

har hin-an-den svo-ret paa Æ-re, Liv aa Sjæl at gif-tes med hin-an - den, men de fik in-tet Held.

105^a

Min Barn-dom jeg an - vend - te Til Kri-sten-dom-mens Dyd, At læ - se, skri - ve,

reg - ne, Og det med Lyst og Fryd, Min Mo - der ei for - søm - te Med

al Ær - bø - dig - hed At plan - te ned det Go - de Og ha - de Las - te - rie.

105b

I Aa-ret syt-ten-hund-red jeg Ly-set fik at se, Et og halv-fem-sinds-ty-ve, den seks og ty-ven-de i Ap-
ri - li Maa-ned skri-ve. Tre Søs-kend var vi skjøn; Men jeg For-æl-dre yng-ste og saa en an-den Søn.

106 TOLVTALSVisa

En vi-se vil jeg syn-ge om nog-le Skrif-tens tall, Og det med munn og tun-ge som I nu hø-re
skal: dens kraft og in - de-hold, hvad den har at frem - fø - re, den går fra et til tolv.

107

a
Jeg ser dig, sø - de Lam at staa, Paa Zi - ons Bjer - ge - top,
Men ach! den Vei du maat - te gaa, Saa tung, saa trang der - op.

b
Jeg ser dig, sø - - de Lam at staa, Paa Zi - ons Bjer - ge - top,
Men ach! den Vei du maat - te gaa, Saa tung, saa trang der - op.

a
Hver Byr - de, som paa dig var lagt, Al Ver - dens Skam og Last, Saa

b
O! Byr - de som paa dig var kast, Al Ver-dens Skam og Last, Saa

a
sank du i vor Jam - mer ned, Saa dybt som in - gen ved.

b
sank du i vor Jam - mer ned, Saa dybt som in - gen ved.

108a

Hav Tak o Gud at du har frelst Min ar-me Sjæl af Naad'. Du kun-ne jo for-
 døm-me mig, Men fandt paa bed - re Raad, Du send-te Bud paa mig og raab-te:
 San - se dig, Da maat-te jeg staa stil - le Og lad dig frel - se mig.

108b

En kjær-lig Af - sked vil jeg ta - ge Med E-der, al - le sto-re og smaa,
 Og øn - ske at vi al - le Da - ge i Aan-der sam-men-bin-des maa,
 Og her i Ti - den lov - lig stri - de, saa vi kan Sei - ers - kro - nen faa, Og
 stil - les ved den høi - re Si - de Naar Dom-mens sto - re Dag skal staa.

109

En sang jeg vil frem-fø-re om tap-re lyt-mann Lund, som blev til Stock-holm sen - det for at
 hen-te lo - vens grund, for vor re-gje-rings stand, hvor-le-des der skal hol-des hos os i Nor-ges land.

110

Nu gjaldt det ik - ke læn-ger, nu måt-te det her ut, ti Her-ren hån har
 Som Dug paa slag - ne En-ge, Saa fal - der Li - vets Ord Paa Kri - stnes Sot-te -
 kal - det til sig den un - ge brud. Men du skuld' ik - ke sør-ge, det skuld' vi hil - se
 sen - ge, I Sky da Haa-bet gror, Og Trø-sten o - ver Dø-den Der-af er Før-ste-
 dig, Hun vil til Her - ren be - de, han snart og kal - der dig.
 grø - den, For - svun-den er der - ved Al Dø-dens Bit - ter - hed.

111

Ind kom hans Mo-der A-de-lind, hun maat-te vel væ-re en Dron-ning fin. Du skal dig Svend Von-ved
ud at ri-de mod ri-ge Kjæm-per-ne at stri-de. Se dig ud Svend Von-ved.

112

Aa stat nu der du fæ-le Gast og bliv for-vand-let til Sten, og stat saa der til Dom-me-dags, gjør
in-gen Kri-sten-mand Meen, Nu skin-ner So-len som Gul-det det rø-de u-di Trond-hjem.

113

Hr. Tøn-ne han ri-der ud-af Al-sø Han fø-rer sit Gla-vind ryst En-ten det er Æl
Lands el-ler Vands, er han en Helt vel trøst. Raa-der i vel de Ru-ner.

114

Aa det-te var Eb-be Hr. Skam-mel-søn, han ri-der sig op un-der Ø, der fæs-ted han sig stol-ten
A-de-lus, hun var saa væn en Mø. For-di træ-der Eb-be Hr. Skam-mel-søn saa man-gen Sti vild.

115

Her Pe-der han rei-ste ut aa mei-de, det blaa-ser kalt Ve-der i-fra Sjøen, alt
ef-ter si Sys-ter aa lei-te; blaa-ser kalt, kalt Ve-der i-fra Sjøen.

a Hr. O - la han sa - la sin Gan - gar graa, Hr. O - la han sa - la sin Gan -

b Og E - len sad i Guld-væ-ven og vov, og E - len sad i Guld-

c Gri - sil-la hun sad i Guld-væ-ven saa fin, der fik hun

a gar graa, o set-tø ho Rø-sy - la o - va - paa, haa, haa, o

b væ-ven og vov, me-dens Mæl-ken randt af Brys-ter-ne ud, o ja, me-dens

c da se Al-ler-kjæ-re-sten sin, haa haa, ja ja,

a set - tø ho Rø - sy - la o - va paa.

b Mæl - ken randt af Brys - ter - ne ud.

c der fik hun da se Al-ler-kjæ-re-sten sin.

Og det var Jom-fru Gun-de-hild hun spurg-te sin Mo-der saa, skal jeg ik - ke drik-ke

Ju - le-drik med Rid-der Hr. Pal-le i - aar. Det sprin-ger ud Lø-vet i saa grøn-ne.

Det var en - gang un - ge Pe - der gik for sin Sted - mo - der at staa,
og sig mig min kjæ - re Sted - mo - der, hvad Død jeg er nø - dig at faa.

119

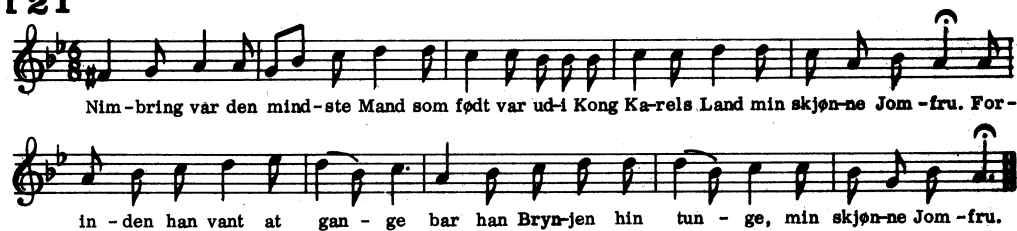
Om al - le de Bjer - ge de va - re ud - af Guld (ikke mer tekst)

120

Den Kon - ning han la - der en Hav - fru gri - be, den Hav - fru dand - ser paa Til - je og
den la - der han i Taar - net kni - be, for hun ik - ke frem - med hans Vil - lie.

121

Nim - bring var den mind - ste Mand som født var ud - i Kong Ka - rels Land min skjøn - ne Jom - fru. For -
in - den han vant at gan - ge bar han Bryn - jen hin tun - ge, min skjøn - ne Jom - fru.

122

Aa Ra - mun han tal - te til Skræd - de - ren Vil du gjø - re mig Ra - muns Klæ - der, halvt
hun - dre Æl - ner til Buk - se - tøj og fem - ten Æl - ner til Rei - mer. Den
blir mig næs - sten trang, sag - de Ra - mun, je kan in - kje slaas med den en - gang sag - de Ra - mun den un - ge.

123

Det var un - ge Sveg - der, han skul - de Bol - den le - ge, Bol - den drev i
Jom - fru - ens Skjød og gjør - de Kin - der - ne ble - ge, Du ta - lar di - ne Ord vel.

124

Aa Næ - min - gen tog Bø - gin paa sin Bak, aa Kvi - le - kør - ge ve si Si - e, saa
(Pilekørge)
mon - ne han seg aat Fjel - lo gaa, han vi - ste vel eit Bjør - na - hi - e.
Variant under Sangen
Næ - min - gen den un - ge kun - na vel paa Ski - o ren - ne.

125 NÆMINGEN DEN UNGE

Næ - min - gen han gjik se aat Ber - ge inn alt dit so El - den mon - ne ski - ne aa
in - ne so sat den fag - ra - ste Jørg aa rør - de i Bran - do mæ Na - so
Næ - min - gen den un - ge han kun - de paa Ski - o ren - ne.

126 DAVE O JOHN

Vel - kom - men min Fa - der fra Tin - ge hjem. I er en vel - baa - ren, kos - tan Ti - end fø - res paa
Tin - ge frem alt um'n Hr John? E bin - de up Hjel - men taa rø - de - ste Guld o fyl - gjø Hr John.

127

Han Da - ve han sig - la paa sal - ten Sjø i Ver - den o bu; han Jon kjæ - mø et - te paa tur - re Land -
jord. Her æ e sa'n Jon, for rau - an - de o ri - ø mæ rau - ø Guld - sno, e gaar mæ sa'n Jon.

a
b

Der var en-gang en Rid - der der - til en Rid - der-søn som gjor-de

Uten tekst

a
b

til sin Fa-der saa yd-myge n Bøn om Or-lov og For-lov at

a
b

ri-de hen til Ø og fæ-ste sig en Mø.

129

Hø-re du kjæ-re Nils Eb-be-søn, du væ-re vel-kom-men her; hu-re

står ho-ven i Nør-re Jyl-land hvad e-re for Ti-dend'der.

130

Herr Lov-mand red sig un-der Ø, dand-sær I vel min skjøn-ne un-ge Viv. Han

De drøk-ke Brøl-lop i Da-ga fem, dand-sær I vel min skjøn-ne un-ge Viv. Aa

fæ-stet stolt In-ga-lil saa ven en Mø. Hun maat-te vel væ-re min, hun.

ik-ke vil-de Bru-ra til-sengs i al-le dem. Hun maat-te vel væ-re min, hun.

a Han O - - - le han tjen - te i

b Han O - - - le han tjen - te i

c Han O - - - le han tjen - te i

d Han O - - - le han tjen - te i Kon-

e Herr O - le han tjen - te på

f Han O - - - le han tjen-te på sto-re

g O-le Vel - - - land han tjen - te på

h O - le Vel - - lan han tjen - te i

i Herr O - - - - - af han

j Hr. O-le han ten-te i Ko -

k Hr. O - le han tjen-te i Kon-un-gens Gaard, i Æ-ra aa mæ Dø,

l Hr. O-le han tjen - te i Kon-gens gård,

m Jeg saa lag-de mig saa sil - dig og seint um ein Kveld, min, saa kom der et Bud i - fra Kjæ - re - sten

n Jeg saa lag-de mig saa sil-de og seint um ein Kveld, min, saa kom der eit Brev i - fra Kjæ - re - sten

a Ko - nin - gens Gaard, der tjen-te han for Klæ - der og for

b ko - nin - gens gård, der tjen-te han for fø-de og for

c Ko - nin - gens Gaard, der tjen - te han for Klæ - der og for

d gens Gaard, der tjen-te han for Klæ - der og for

e ko - nun-gens gård, han tjen - - te for klæ - - der og

f kon-gens gård, der tjen - te han for klæ-der og for

g kon - gens gård, han tjen-te der for fø - de og for

h Kon - - gens Gaard, der tjen-te han for Klæ - der og for

i tje - ner i Kon - gens Gaard, han tje-ner der for Klæ - da og

j nin - gens Gaard, der ten-te han for Fø - der og for

k der tjen - te han i

l der tjen-te han for kle-der og for fø-de,

m jeg vid - ste in - gen
jeg maat - - te til

n jeg vist mig in-gen Kvi-
at jeg til hen-de skul-

a Fø - de, so fik han et Brev i - fraa

b klæ - der. Så fikk han et bud i - fra

c Fø - de, so fik han et Brev i - fraa

d Fø - de, so fik han et Brev i - fra ro - -

e fø - de, men så fik han brev i - fra

f fø - de. Så kom der et

g klæ - de. Saa

h Fø - de,

i for Fø - da, jeg vil be -

j Klæ - der, saa fik han et Brev

k at - ten Aar, e van - dra nu saa ær - lig og saa var - lig.

l så kom - mer der et

m Kvi - de til at ha - ve,
hen - de bort - fa - re!

n - - de at ha - va,
- - de ko - ma.

a Ro - sen - de - - lund, som si - - ger at hans

b Ro - sen-de-lund, som si - - er at hans

c Ro - sen-de-lund, som si - ger at hans

d sen - - de Lund som for-tæl - ler at hans

e Ro - sen-de-lund som sag-de hans kjæ - - -

f bud i-fra Ro-sen-de - lund at hans kjæ-re - ste hun

g bad hun sin naa-di-ge kon-ge om faa lov at rei - se til de

h saa fik han et Brev i fra Ro - san-lund, som si-ger at hans

i - - de dig naa - di - - ge Her-re om For - lov

j i-fra ro-sen-de Lund, det si-ger at hans

l brevi-fra Ro - - sen - - lund som si-er at hans
der - o - ver må mit

m In gen har man el-sket o - - -

n Tvun-get ha - - ver El - sko -

a Kjæ - re - ste var dø - - de.

b kjæ - re - ste var dø - der.

c Kjæ - re - ste var dø - - de.

d Kjæ - re - - ste er dø - der.

e - - rest var dø - de.

f mon - ne væ - re dø - de.

g en - ge - land - - ske eg - ne.

h Kjæ - re - ste var dø - de.

i at rei - se til de ro - sen - land - ske Lan - de.

j Kjæ - re - ste er dø - de.

l kjæ - re - ste er dø - de,
hjer - te blø - de.

m - - ver hen - de.

n - ven hen - de.

Melodier til nyere omdiktninger
av eldre folkeviser og
til skjemteviser

132

Aa no ha e tænkt at e gjif - tø me ska, de fy - ste so kan la se gje - ra. Aa

Kvend-folk dæ maa e no en - dø - li ha, paa Dø - re so vil dei me kjøi - rø. En

De ild ut - aa dei e ar - ge o slæm, e veit in - kje ko e ska gje - ra.

133

Den Ti' e va ein li - ten Gut paa mit fjur-tan-dø Aar, paa Skji ø-ver Bak-kin e

ren-dø, so kjekk so no-kon i Nø-ri kun-na gaa, ja so fro o so gla un-de

Grø-en, e sat o um in - kji e ba, trei tra-ra-ri - ta tra-ra-ri - ta tra-ra-ri-ta-trei.

134

a Daa e va ein Gut i mit søi - kjan-dø Aar, e ok no paa Skji ne - for

b Kjæ - rin - ge mjøl-ke sit tri - spe-na Naut, dam du - ri dam,

a Bak - ke so friskt so ei Pii i Flug - ten ho gaaer o so

b so kok - tø ho ein fei - tø Bar - sels - graut, dam

a kvæk o so gla on - de Græ - no e sat o um in - gen Ting ba.

b du - ri du - ri dur du - ri du - ram dei.

135

Jom - fru - en gjekk opp paa det hø - ga - ste berg for aa sku - eden dju - pa - ste dal.

Jom - fru - en gik sig på høi - an fjell for at se sig om i nord.

dal. Daa fekk ho no sjaa eit for - vil - lan - de skip som fullt av gre - ver var.

Der fekk hun se et sei - len - de skip, tre gre - ver der om bord. der om bord.

136

Den from - me He - le - na i må - ne - skin - net sat og sku - e - de him - me - lens

stjer - ner. De sorg - ful - de tan - ker i hjer - tet hun bar, frem - bæ - ren - de tå - rer på

kin - det så klar, de glit - rer som rul - len - de per - ler.

137

Den from - me He - le - na i må - ne - skin sad og sku - ed' de him - mel - ske

stjer - ner, med sorg - ful - de tan - ker i hjer - tet hun bar, frem - pres - se - de tå - rer på

kin - den så klar, der glit - red som rul - len - de per - ler.

138 BELTEVISA

Dæ va ein syn-dags mør - go e skul-de te kjyr - kja ri - e, no ho ho,
Då spret-tæ e på me bel-tet mitt o sver-det ved mi si - e, no ho ho,

fa - de - ri o då, e skul-de te kjyr-kja ri - e.
fa - de - ri o då, o sver-det ved mi si - e.

139

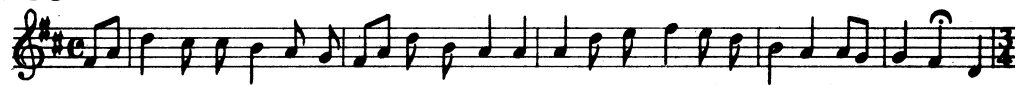

Prin-ses-sen hun gin-ger sig på pres-te - går-den ind, der fød-te hun et

li - det sped-ba-ren, men selv tog hun li - vet ud - af det.

140 FROMME FRU SIGNE

Den from-me fru Sig-ne på sot-te-seng lå, hr. Es-pen han sør-get for hen-de så så-re. Vær

trø-stig, bad hun ham, og gråt ik-ke så, mig mat-tes langt me-re min død di - ne tå - rer. Thi

snart i en lyk-ke-lig venn,i hvis favn du for-glem-mer din sorg og bort-svin-ner ditt savn.

141

To pi - ger de gan-ger alt ned til en strand, at pluk-ke de blom-ster så

skjøn-ne. Den e - ne av dem hun var hjer-te - lig glad, den an-dre hun var så be-drø-vet.

142 RIDDAR-VISA

En dei-lig Rid-der han fandt sig en Mø, dei ta-la so my-kje taa ga-men, Hun sag-de hvad vil du

fø-de mig med, om vi skul-de ko-ma te sa-men? Med Æ-ren saa vil jeg fø - de dig.

143

Dæ va ei-gøng ein Kung'-e, fraa En-ge-land han kom, han had-dø ei Prind-
ses-sø so dei-li o so skjøn. Dæ va ein Ma-tros so stel-te se um, han
fræ-ga skjøn Prind-ses-sø vil du ha-va me te Mand. Mand.

144

Fan-te - gut-ten vil - de ut aa fri hei kon fa - le - ru - ti ral - la - la
Han laan-te se et heilt Li - be - ri hei kon fa - le - ru - ti ral - la - la.

145 EIN PILT PAA FRIØRI

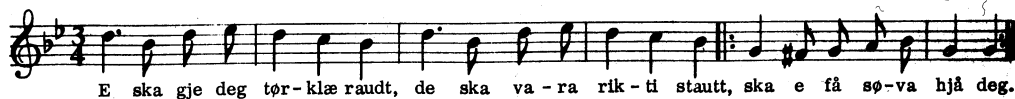
Han Pilt han sat u-ti Dø-ren o gret, Jam-fru-ga spor-dø et-te ko dæ va so let, o dæ æ
e, sa'n Pilt. Ki græ-tø du no so saa-re? e vil-dø so gjed-nø slep-pø inn-um
Dø-re te de, men e veit in-kje um e tø - le; o gjed-nø kan du slep-pø inn-um
Dø-re te me, o graat so in-kje mei - rø.

146 GUTTEN AA JENTA

Aa Gut-ten han gjor-de se stø - stø O - mak, aa sæt - tø paa Dø - re aa
Slet in - kjl so faaer du no Vil - jan din, før du gaar paa Dø - re o
dæ va vel snart, aa dæ lo ho aat, ja haa haa haa dæ lo ho aat.
straks kjæ - mø ind, o dæ lo ho aat, ja haa haa haa dæ lo ho aat.

147

148

149

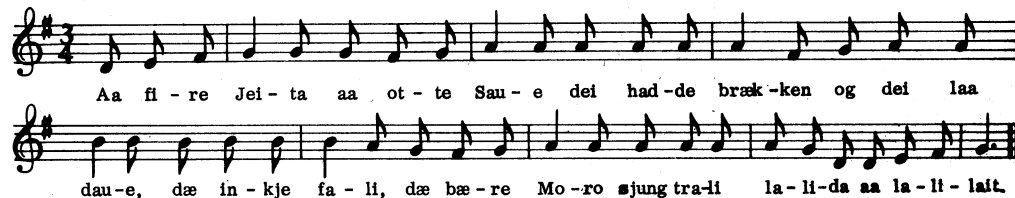
150

151 DØL'N

152

153

Naar jeg kom-mer hjem, kjæm jeg ful - land og tral - land, da skal en af Ko - ner - ne
 gi - ve mig en Dram, tri - tra - li la - li - li - la tri - tra - li la - li - li - la tri - tra - li
 la - li la - li - la, tri - tra - li la - li - li - la.

154

I - fjor jeg dig til Bars-øl ba da vil-de du ik - ke kom-me, og nu er du kom-men til
 Kir-ke-gang dig selv til li - den From-me. For-di da saa lig-ger den Sven-nen u - di Bøi-en.
 (Vuggen)

155

Ja Kjæ-rin-ga sat i Pei-sen va sjuk, in-gen vil-de hen-de an-sa, kom der en Mand og
 bau hen-de Snus, kom der en Mand og bau hen-de Snus, Kjæ-rin-ga paa Gol-ve dan-sa.

156

Ret-no kjæ-me Kult'n taa Fjæl le; kjæ-mø han heim te Klaa-bakk, Ret-no kjæ-me Kult'n taa Fjæl-le;
 kjæ-mø han heim te Klaa-bakk; so kjæ-mø han inn te Stø - go-man - ne, der be - gjæ - re han
 Tø - bak, so kjæ-mø han inn te Stø - go-man - ne, der be - gjæ - re han Tø - bak,
 Ettetral so hullas
 Su-u-lu dei di-e su-u-lu dei dam su-u-lu dei di-e su-u-lu dei dam dei di su-u-lu dei di dei dam su-u-lu su dei dam.

157

Søn-dag var der Kaf-fe i Kop-pen, sjung fa-le-li o-la, den er da koft af
 Si-ko-ri-knap-pen, sjung fa-le-li fa-le-la, hei li-o-li-o-la lei li-o-li-o-la lei
 li-o-li-o li-o-li-o la, den er da koft af Si-ko-ri-knap-pen, sjung fa-le-li fa-le-la.

158

No ska mø sjun-ge om ei gam-mo-le Tøs hei kom-fa-le-li tra-la-la, ho
 had-de sit Læ-ger i eit aav-sa-ga Fjøs hei kom fa-le-li tra-la-la, aa Jen-ta had-de sit
 Læ-ger der-in-ne aa Fri-ar' n kom med Him-mel-stin-ge, trip trap snip snap Fri-ar'n sa då go Nat.

159 MANN AA KJÆRINGA

Mann han skul-dø te Vi-jo-skogs gaa aa spik-kø dei Kjæp-pe so kvi te; Kjæ-rin-ga svor paa
 Sjæ-la si du ska dem sjøl faa sli-tø. Runt um Hu-sø der holdt dei eitt Ting, midt paa Gøl-ve trul-la
 Kal-len i-kring. Vel-an vel-an hver Kjæ-ring aa Mann, slig Kjæ-ring e al-dør for-gløi-mø kan.

160 SKOMAKAR VISA

Ves-ta før El-ven bur ein Hant-vær-ker han har ud-valgt se ei Pl-ge saa god. De
 Jen-ta hun gik da løf-te paa Sær-ken ven-te paa Gu-ten som gjo-re Sko. De
 va no den Kat, som voi-te den Su-sen, paa Dy-na de skvat da han raag-te Mu-sen, saa
 va no den Kat, som aat-te op Flø-ten, ak som hun nu sat, og tænk-te paa Grø-ten hvor
 gav hun et Nik for fem-te hvert Stik, saa miaa du vel tru at den Møi-dom-men gik.
 mon det vel gaar naar Gu-ten han staar, som glær sig te Grau-ten men in-gen-ting faar.

161

a
Hør du Si - ri Dot - ter mi Per i Li - aa te deg fri ein taa des - se
Kan du Hug te haa - naa faa saa vil e du han ska faa te din Æg - te -

b
Hør du Si - ri Dot - te - ra mi Per i Li - a fri - a te dig han - nem kan du
Han - nem vil je du skal ta om du han - nem kun - na faa

a
Da - ga. Tram tra-li-la-li tra-li-la, tram tra-li-la-li tra-li-la tram tra-li-la-li la la.
maa - kaa.

b
ta - ka. til din Æg - te - ma - ka.

162

I Val - ders, i Val - ders der laa - ter dom i Stu - te - hoin, i Buk - ke - spæl, i
Sø - te - o - sten, i Blau - te - prim, dei laa - ter saa vak - kert paa Val - drisk Vis.

163 FOLKEVISA UM KJYRE O HESTEN

O kjæ - re hus - bond o røkt me vel hei - le å - ret, me dub - belt høg - tid frå fy - ste kveld e ha
bø - re. Då hardu ret - ter før kor ein gjest, o ner e fell, ein an - se - le rett, spi - ke - lå - re.

164 KATTYGLØ-VISA

Jeg saa en - lig gik en - gang u - di Skog og En - ge. Tænk - te jeg: hvad
Hør - te jeg en Ug - le - sang, stod og lyd - de læn - ge. mens jeg ik - ke
er det her? som saa ynk - lig hy - ler, som saa ynk - lig hy - ler.
Ug - len ser,

165

Kjen-nø du ho Gu-ro den ly-sti-ge Kvin-ne, ho kun-na ba-ka ve-va o spin-nø,
frisk so ein Kar ho san-nø-le tøl-dø, ho va i Fæ-ras-ve-ge o kjær-dø,
ho va in-kji bang'i før stan-da paa Me-ja, ho kun-na sæ-la Mær-ra si e-ja.

166

Aa æ dæ sant dæ so Fol-ke se-je (ikke mer tekst)

167

I Ban-ken bud-de e Kat-te saa stor paa Lab-bo so had-de ho Ho-sor aa Sko; den
Kat-ta æ vann, ho tæ in-kje Mus, ho va-ka i Las-so mæ an-dre drik Rus, men
va in-kje dæ e for-ban-na-de Skam, at sligt skul-de hen-de paa Ban-ke i Land.

168a

Ves-le Ka-ri-a vor so li-ti so ho va, ho løk-ka o ho kal-la o-ver Klei-ve o
Gal-da up i Ha-gin paa Raa, o Kluk-kar-saan ja-ga paa; ho løk-ka ein Kar i-fraa Hal-ling-
dal mæ Sal o mæ Hest o mæ sylv-knap-pa Vest; dæ va Da-ladn ho fækk o denga ho sin Præst før ho skul-dø
bli fæst; ho kog-te ein Graut, i Flø-te han flaut; ho kogt'n taa Lut o ho salt'n mæ Krut o den ga ho sin Gut.

168b

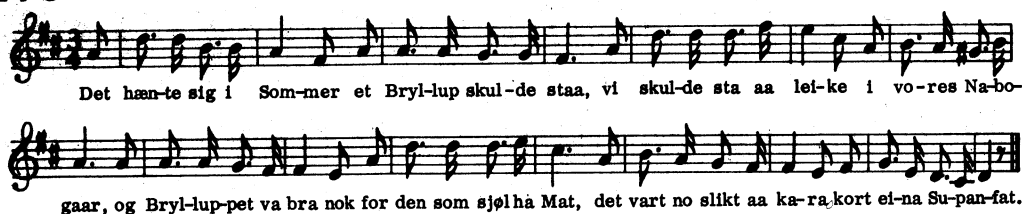
Ves - le Ka - ri - a vår, u - ti gard - é ho går mè sitt gu - le kru - sa hår; ne på herd - ad' n de
 når, ne på bel - te de slår. Ja ho lok - ka o ho kal - la o - ver klei - va, o - ver gal - da up - pi
 ha - gin på Rå; kluk - kar - sø - nen ja - ga på. O, so følg - de ho sin kar o - ver Hal - lin - ga -
 Ja,
 dal o me hest o me sal o me sylv - knap - på vest; o den gø - vo dei ein prest før dei
 sal hest
 skul - de bli fest. Og so gjor - de dei sé ei seng ut - me a - ker, ut - me eng, kas - ta syl - ky på den.

169

Han Niels Pø - se han sprang sø - o - ver ein Bæk, han tab - te burt baa - de Fe - la aa Sæk, aa
 Fe - la ho rann, han Niels Pø - se han sprang aa Fe - la kom før aat Føs - se før han, o
 he - re aa bæ - re me ar - me Mand. Fi - o - lon Fi - o - lon Fe - la mi.

170

Det hæn - te sig i Som - mer et Bryl - lup skul - de staa, vi skul - de sta aa lei - ke i vo - res Na - bo -
 gaar, og Bryl - lup - pet va bra nok for den som sjølhå Mat, det vart no slikt aa ka - ra kort ei - na Su - pan - fat.

171

Jei - e me før de net - te Ka - re, fælt te Ka - re, har et hatt Ka - re,
 har e Ka - re. Ot - to to gjett, gjett! Ot - to to kje - le tjut - ti, ti tjut - ti, tjut - ti, tjut - ti tjei!

172 EIN SPELEMANN IFRÅ LAND

Det var ein mann u - ti Land ten - tø gøtt i fe - la. Kor han kom, fann han fram,
møt - te ei ga - mal kjer - ring. "Kor ha du vø - re, kor vil du hen?" sa den gam - le
kjer - rin - ga. Grev og spør, som dei gjør, sli - ke gam - le kjer - rin - gar.

173 □ V □ V □ V □ V

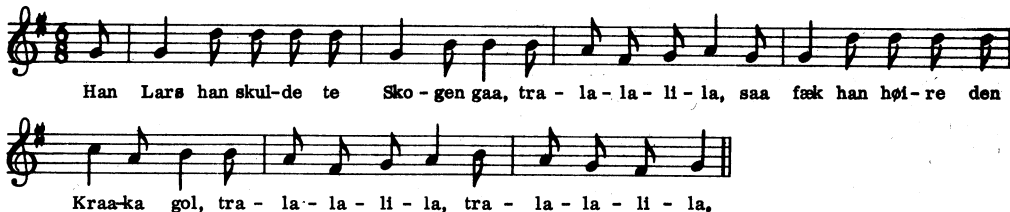

Se de to, se de to forlǫbte

□ og V hele tiden som i første takt undtagen hvor det står bue
□ = plektrets ("sprettens") bevægelse mot brystet
V = " " " " fra "

DYREVISER

174

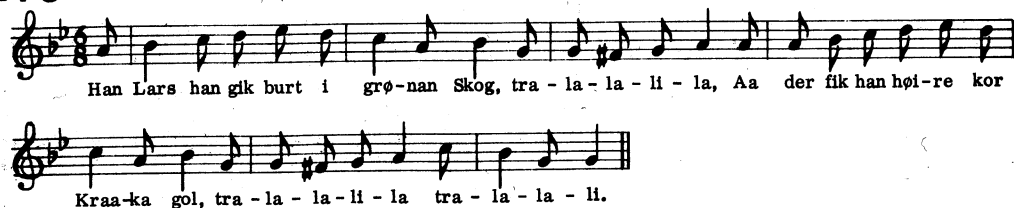
Han Lars han skul - de te Sko - gen gaa, tra - la - la - li - la, saa fæk han høi - re den
Kraa - ka gol, tra - la - la - li - la, tra - la - la - li - la,

175 DEN STORE KRAAKA

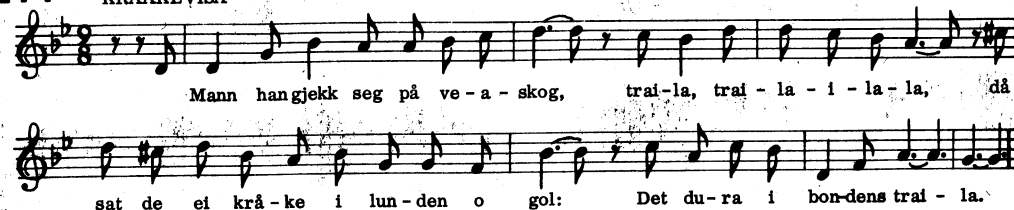
Mann han skul - de te Ve - a - skogs gaa, hei kom fa - le - li lul - lom - li, saa
fæk han sjaa den Kraa - ka graa. Dæ dund - rar i Bon - den kom fa - le - lum - li.

176

177

KRAAKEVISA

178

179

DYREPARTEN

180

DYREPARTEN

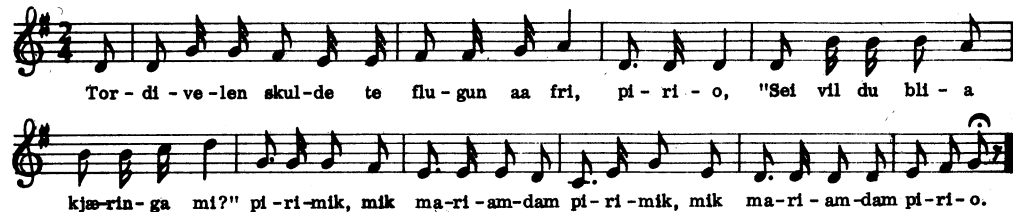

181

Og snigl' n han er still og spak, han fer al-dri fort men støtt i mak, han gi-ver sig go-de
ti-der. Og kom-mer han ik-kje fram i dagså tar han mor-gen i for-drag så sag-te-lig fram-skri-der.

182

Tor-di-ve-len skul-de te flu-gun aa fri, pi-ri-o, "Sei vil du bli-a
kjæ-rin-ga mi?" pi-ri-mik, mik ma-ri-am-dam pi-ri-mik, mik ma-ri-am-dam pi-ri-o.

183 MEHANKØN O FLØGA

Me-han-køn sen-dø try Or te de, mæ eit brunt Au-ga, e vil-dø so gjed-nø
ha-va de, Flø-ga fa-gør o fin gaar i Dans Flø-ga.

Stev

Slåtterim

Reggler

300 HALLING

Su-u-li-u-li du su-u-li sut-tam sut-tam sut-tam dei, su-u-li-u-li du su-u-li
 sut-tam sut-tam su-u-li du su-u-li su-u-li dei du o.s.v.

Sættes maaske i 6/8 Takt da Punkteringen ikke er saa skarp

301 HALLING

Ha du 'kji hop-pa so hop-pa du inkj no, vø-re du 'kji gæ-lin so flaug du 'kji so. Sur-li
 ul-lam sur-li du sut-tam sur-li-te dut-tam sur-li-te dut-tam sur-li-te dut-tam sur-li-te du.

302 HALLING

Ha du 'kje hop-pa, so hop-pa du no, va du 'kje ga-len, so dan-sa du 'kje so
 tra-la-la-la o.s.v.

303 KVAALINS HALLING (HALLING FRA KVAALIEN)

Sut-tam su-de-li-ta lut-tam lut-tam dei da sud-de-li-ta lut-tam sud-de-li-ta sut-tam sud-de-li-ta
 dei da o.s.v.

304

Ja stau-te Ka-ra vo-ro te allt u-ti dæ sto-re Sli-ri-gjeld, som Sy-da pry-do vil-do. Sjaa
 Aa hei-le Si-da
 Kni-va dei ha-va to aa tri som raki-fraa Bel-te aa ner aat Kne mæ sto-re Mas-sing Hol-kjo.

305

So ti - leg um mør-gun som da - gen fram-braut, so kjem' n Jens Fugl-eid so
stor so eit naut, mæ but-til o glas u-ti hen-de o te-ke ti skjen-kji før en-de.

306 LJÅSLÅTT

Han A-munn o han Gud-munn i Rep-pe, dei slo-go eit jor-de i Brek-ke, o
de vart no sleg-je so lø-e, de sto att de hæl-ve tå grø-e.

307

Han O-la o han Høl-je i Bak-ka, ei natt et-te tju-ve-bru-na lak-ka, dei vil-le åt Mug-ne-støl-
sæ-le, og alt so der fanst dei mon stje-le. Da-ris lyk-ke va at øy-ken kji va un-ge, før
klø-ve ho vart no væl tun-ge, dæ va smør-but-ta, dei vø-ro tun-ge, o am-ba-ra ful-le tå rjom-me.

308 BIKKJELÅTT'N

Dæ va ei ga-mal kjæ-ring i ein ha-le vår, svel-te på ei bik-kje i eit tvo-tri år, no-ko sma-
le leg-gje, sma-lar lær, si-de-bei-ne skrang-la so krå-ke-smel-la vår, en-då be-heldt ho li-vé.

309

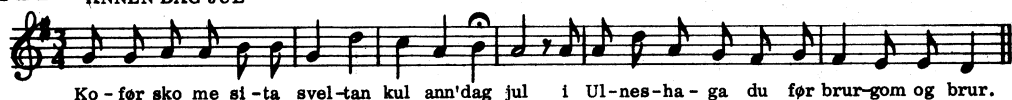
O kjæ-re du mi snil-de, d'e eitt e vil se-gje dé, o d' e no um de e konn få
O jor-de mi ho e no so sam-fa-rin o go, ho e no so go i år, i
fri-a te dé, vil du ha mé? fjor, e fød-de mé sjøl o e hø-ne.
år so i

310 VISA UM ASLAK HØE SOM FOR I FASLE-FOSSEN

Han gjor-de ei vær-re end a-ged på sin hest på kon-ge-vei-en som al-le til hø-re,
han skrek så at hes-ten den lø-be så fort som tra-ve-re plei-e at
gjø-re. Det be-fa-le-des så friskt sæt-te man-den i ar-rest; det måt-te nu lens-man-den gjø-re.

311 ANNEN DAG JUL

Ko-før sko me si-ta svel-tan kul ann'dag jul i Ul-nes-ha-ga du før brur-gom og brur.

312 HALLING

Røt-nams Knut æ kaat o mjuk, dæ fins in-kje no-kon som ja-ga'n ut. Sur-li ul-lam
sur-li du, sur-li ul-lam sur-li du, sur-li ul-lam sur-li du, sur-li ul-lam sur-li du.

313 HALLING

Røit-næms Knut æ fri-skø o mjuk, dæ finst in-kji ein, so ka-sta'n ut, dæ finst in-kji ein so
ka-sta'n ut. Sur-li-dei-di, sur-li-dei-di o. s. v. D.C.

314

Han Røt-nams Knut æ kât o mjuk, han Røt-nams Knut æ kât o mjuk, dæ finst in-kje kar so
ka-sta' n ut, dæ finst in-kje kar so ka-sta' n ut.

315

No kann du slå deg le - og o spræk, no æ de si - ste lått' n e læt,
no kann du slå deg le - og o spræk, no æ de si - ste lått' n haas Knut.

316

Gu bæ-re me at e kjøp-te Jo-me, før no æ al-le kjøp-pa to-me, tå my-kje kjøt æ de att ein
has, tå ein an-ka bren-ne-vin kji fullt eit glas, tå ein an-ka bren-ne - vin kji fullt eit glas.

317

a.

Aa u - ti Sli - re der æ' o dik - ta paa Kvi-es-mo' n, der hæng' o blik-ta,
No faar du sei- a meg ko du tyk - ke naar alt det go - e har min - ka myk-ke,

b.

No har é vø-re i Snøy-e-la-ge, mæ to-me tar-ma o sma-lo ma-ga.
O Ek-kje-bau-sin kom inn i ha-ga, o Bri-ske-hau-ga ho tok te ka-ga:

a.

der hæng' o op i ein Tøl-le-tøp (ikke mer tekst)
taa en Mæng-de Kjøt æ det at ein Has, taa en An - ker ful æ der kje helt et Glas.

b.

O far - vel An - ne o takk før me! O takk du Knut, so ha le - te 'te!
"O vil du no ve-ra må-gen min, so skal é skjén-kje dé bren-ne - vin!"

318

No ha me vø-re i røy-se-la-ge, me to-me tar-ma o svel-tin ma-ge, no æ
best kor går heim te se ell' so æt me meir me æ va - ne te.